

[Ministeren for handel, industri og søfart.] omsætte sig i arbejdsløshed? I så fald må jeg gentage overfor det ærede medlem, hvad jeg har sagt før, at en sådan politik kan vi fra regeringens side ikke række hånd til.

Jeg mener med de her fremsatte betragtninger at have tydeliggjort, at regeringen må gå imod det forelagte forslag. Banklovstillægget rummer dog visse bestemmelser, som lemper kravene til bankernes egenkapital i relation til banklovens § 7. Under hensyn til den stærke indlånstigning, de senere år har udvist, er det muligt, at det vil være hensigtsmæssigt at forlænge disse særlige bestemmelser, eventuelt med visse ændringer. Om disse problemer føres der for tiden forhandlinger med de private banker og nationalbanken, forhandlinger, som formentlig vil være afsluttet før nytår, således at jeg i begyndelsen af januar måned kan fremsætte et lovforslag om disse problemer. En ny lov herom behøver ikke at være vedtaget før i slutningen af januar, fordi den gældende lov har virkning for aflæggelsen af årsregnskaberne for 1949, således at bankerne først kan „komme i klemme“ med hensyn til banklovens § 7 ved aflæggelsen af månedsbalancen for januar 1950.

Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Møller): Den højtærede handelsministers afvisning af vort forslag kommer naturligvis ikke bag på os. Jeg kommer vel til at trøste mig med, at en politik ikke behøver at være forkert, fordi den ikke har regeringens bevågenhed, og jeg skal nærmere redegøre for, hvorfor jeg kan have den mening, at afvisningen af dette forslag om foreløbig at fastholde bankernes bundne kassereserver for mig er et indicium på, at regeringen ikke helt forstår de krav, den økonomiske situation stiller til os i øjeblikket.

Må jeg for at belyse dette standpunkt erindre det høje ting om den tale, som den højtærede statsminister holdt forleden dag i Journalistforbundet. Man kunne ligesom her lytte sig til en undskyldning for, at regeringen engang havde sagt, at Danmark „lå lunt i svinget“. Herefter faldt en bemærkning om, at vi nu var ved at komme i blæsevej, og så endelig en forsigtig henstilling til rette vedkommende om ikke gennem altfor store krav at bringe landets økonomiske situation og konkurrenceevne i vanskeligheder. Der var ganske vist intet af den Stafford Cripps'ske sammenbidthed i den måde, hvorpå den højtærede statsminister udstedte sine advarsler, og der var ingen virkelig åben erklæring til befolkningen om landets sande stilling. Nå, nu er

måske en festbanket heller ikke netop det rette sted at sige den slags ting ved, men den højtærede statsminister har jo andre lejligheder til at sige sådan noget, og han ved, at han bliver nødt til at få det sagt, så det kan høres og forstås. Det er, som om regeringens høje chef i den tale ville reducere det hele til et spørgsmål om ved hjælp af genopbygningsfonden at klare vanskelighederne. Den sag, som vi har til behandling her, og regeringsforslaget om genopbygningsfonden er jo to sider af det samme stykke politik, og derfor vil det høje ting sikkert tilgive mig, at jeg et øjeblik beskæftiger mig med tanker om genopbygningsfonden, som i så høj grad beskæftigede den højtærede statsminister forleden.

Denne tyrkertro på genopbygningsfonden bekræfter, forekommer det mig, yderligere regeringens mangel på forståelse af situationen. Forholdet er nemlig det, at vi har et betydeligt underskud på betalingsbalancen, at vi står overfor nødvendigheden af i stigende omfang at imødekomme kravet om frigivelse af importen af færdigvarer — den højtærede handelsminister gav jo i dag i sin tale her den interessante oplysning, at regeringen arbejder for en udvidelse allerede i januarprogrammet af importen —, og endelig, hvad jeg også gerne vil nævne i denne forbindelse, at vor egen eksportkapacitet er udnyttet til det yderste, og at vore faglærte arbejdere er fuldt beskæftigede. Når det er stillingen — og ingen tør vel bestride, at disse kendsgerninger karakteriserer den økonomiske situation herhjemme —, hvorledes skulle så genopbygningsfonden og forslaget om genopbygningsfonden kunne hjælpe os?

Jeg ser vel, at den højtærede statsminister, ligesom for nogen tid siden den højtærede finansminister, antydede, at det ikke skulle have sit forblivende ved et forslag om at anvende 100 mill. kr. af Marshallpengene, men at yderligere forslag ville følge efter. Jeg synes derfor, at regeringen nu skulle benytte lejligheden til at fortælle os, hvor vidt den vil gå med Marshallmillionerne. Jeg har engang påstået, at forslaget om de 100 mill. kr. i genopbygningsfonden er en prøvesag for regeringen. Nu synes det efter den højtærede statsministers tale forleden og efter den højtærede finansministers tale at være naturligt for os at spørge regeringen: Hvor langt agter man at gå? Hvilke områder agter man at lade sin gavmildhed gå ud over ved anvendelsen af disse Marshallmillioner, og på hvilken måde mener man i det hele taget, at anvendelsen